ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

17. dubna 2008 *

Ve spojených věcech C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P,

jejichž předmětem jsou kasační opravné prostředky na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podané dne 5. září 2006,

Thomas Flaherty (C-373/06 P), s bydlištěm v Mainster (Irsko),

Larry Murphy (C-379/06 P), s bydlištěm v Brandyhill (Irsko),

Ocean Trawlers Ltd (C-382/06 P), se sídlem v Killybegs (Irsko),

zastoupení D. Barrym, solicitor, a A. Collinsem, SC, (C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P), jakož i posledně uvedenými a P. Callagherem, SC, (C-379/06 P),

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

* Jednací jazyk: angličtina.

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Irsko,

vedlejší účastník v prvním stupni,

Komise Evropských společenství, zastoupená B. Dohertym a M. van Heezik, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Tizzano, A. Borg Barthet (zpravodaj), M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. září 2007,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. prosince 2007,

vydává tento

Rozsudek

1 Svými kasačními opravnými prostředky se T. Flaherty a L. Murphy, jakož i společnost Ocean Trawlers Ltd domáhají zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 13. června 2006, Boyle a další v. Komise (T-218/03 až T-240/03, Sb. rozh. s. II-1699, dále jen „napadený rozsudek"), který jednak zamítl jako nepřípustné jejich žaloby směřující ke zrušení rozhodnutí Komise 2003/245/ES ze dne 4. dubna 2003 o žádostech obdržených Komisí o zvýšení cílů VOP IV za účelem zlepšení bezpečnosti, plavby na moři, hygieny, kvality výrobků a pracovních podmínek pro plavidla o celkové délce větší než dvanáct metrů (Úř. věst. L 90, s. 48, dále jen „sporné rozhodnutí"), a jednak určil, že ponesou vlastní náklady řízení.

2 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 5. března 2007 byly věci C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P spojeny pro účely ústní části řízení, jakož i rozsudku.

Právní rámec

3 Dne 26. června 1997 Rada Evropské unie přijala rozhodnutí 97/413/ES o cílech a pravidlech restrukturalizace rybolovu Společenství v průběhu období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním (Úř. věst. L 175, s. 27).

4 Podle čl. 4 odst. 2 uvedeného rozhodnutí:

„V rámci víceletých orientačních programů určených členským státům odůvodňují zvyšování kapacity, vyplývající výhradně ze zlepšení v oblasti bezpečnosti, případ od případu zvýšení, stejné úrovně, cílů částí loďstva, pokud nezvyšují intenzitu rybolovu daných rybářských plavidel.“ *(neoficiální překlad)*

5 Znění bodu 3.3 odst. 1 přílohy rozhodnutí Komise 98/125/ES ze dne 16. prosince 1997, kterým se schvaluje víceletý orientační program rybářského loďstva Irska pro období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 (Úř. věst. L 39, s. 41, dále jen „VOP IV“), je následující:

„Členské státy mohou Komisi kdykoliv předložit program pro zlepšení bezpečnosti. V souladu s ustanoveními článků 3 a 4 rozhodnutí 97/413/ES Komise rozhodne, zda zvýšení kapacity předvídané takovým programem odůvodňuje odpovídající zvýšení cílů VOP IV.“ *(neoficiální překlad)*

Skutečnosti předcházející sporu

6 Skutečnosti předcházející sporu, které vedly k napadenému rozsudku tak, jak jsou v něm uvedeny, lze shrnout následovně.

7 V letech 1999 až 2001 došlo mezi irským ministerstvem s pravomocemi v oblasti námořnictví a irských přírodních zdrojů (dále jen „ministerstvo“) a Komisí k výměně korespondence týkající se čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413.

8 Během tohoto období požádalo všech 23 žalobců v prvním stupni na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 a bodu 3.3 přílohy rozhodnutí 98/125 ministerstvo o přiznání zvýšení kapacity z důvodu zlepšení v oblasti bezpečnosti.

9 Dopisem ze dne 14. prosince 2001 požádalo ministerstvo Komisi na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 o zvýšení víceúčelového úseku o 1304 hrubých tun a hlubokomořského úseku irského loďstva o 5335 hrubých tun. Tento dopis doplňoval předchozí žádost ministerstva týkající se dvou plavidel, která byla Komisi zaslána jako „pilotní věc“.

10 Uvedený dopis ministerstva uváděl, že navazuje na žádosti 38 vlastníků plavidel, kteří svá plavidla upravili nebo nahradili nebo kteří tak zamýšleli učinit. Dopis doprovázela podrobná dokumentace týkající se těchto 38 plavidel. Z tabulky připojené k tomuto dopisu vyplývá, že mezi tyto vlastníky patří 18 žalobců v prvním stupni.

11 Výrok sporného rozhodnutí zní takto:

„*Článek 1*

Přípustnost žádostí

Žádosti o zvýšení cílů VOP IV v odvětví tonáže jsou považovány za přípustné za následujících podmínek:

1) žádosti byly členským státem zaslány pro každý jednotlivý případ před 31. prosincem 2001;

2) plavidlo musí být řádně zapsáno v rejstříku loďstva Společenství;

3) dotyčné plavidlo musí být celkové délky rovnající se alespoň 15 metrům;

4) zvýšení tonáže musí být výsledkem modernizačních prací na hlavní palubě, které byly nebo mají být uskutečněny na již existujícím zapsaném rybářském plavidle, starém v době zahájení prací alespoň pět let. Pokud bylo plavidlo ztraceno na moři, musí být zvýšení tonáže výsledkem většího objemu na hlavní palubě náhradního plavidla vzhledem k plavidlu ztracenému na moři;

5) zvýšení tonáže je odůvodněno zlepšením bezpečnosti, plavby na moři, hygieny, kvality produktů a pracovních podmínek;

6) objem umístěný na hlavní palubě upraveného nebo náhradního plavidla se nesmí zvýšit.

Žádosti směřující ke zvýšení cílů VOP IV v oblasti výkonu nejsou přípustné.

Článek 2

Žádosti, kterým bylo vyhověno podle kritérií stanovených v článku 1, jsou uvedeny v seznamu v příloze I.

Žádosti, které byly zamítnuty podle kritérií stanovených v článku 1, jsou uvedeny v seznamu v příloze II.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Belgickému království, Irsku, Nizozemskému království, Švédskému království a Spojenému království Velké Británie a Severního Irska.“ *(neoficiální překlad)*

12 Na seznamu „zamítnutých žádostí“ v příloze II sporného rozhodnutí jsou uvedeny žádosti navrhovatelů týkající se nových plavidel, která měla nahradit MFV Westward Isle (T. Flaherty), MFV Menhaden (L. Murphy) a MFV Golden Rose (Ocean Trawlers), přičemž žádné z těchto plavidel nebylo ztraceno na moři.

Řízení před Soudem a napadený rozsudek

13 U Soudu se 23 žalobců domáhalo zrušení sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž jím byly zamítnuty jejich žádosti o zvýšení kapacity jejich plavidel. Všechny tyto žádosti se týkaly stavby nových plavidel, která měla nahradit existující plavidla, která nebyla ztracena na moři. Na podporu svých návrhových žádání se tito žalobci dovolávali nedostatku pravomoci Komise, porušení povinnosti odůvodnění tohoto rozhodnutí a porušení zásady rovného zacházení.

14 V napadeném rozsudku Soud zaprvé přezkoumal námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí, směřující k určení, že žalobci nejsou sporným rozhodnutím bezprostředně a osobně dotčeni ve smyslu článku 230 čtvrtého pododstavce ES. Soud tuto námitku zamítl zejména z důvodů, že jednak toto rozhodnutí musí být považováno za soubor individuálních rozhodnutí, kdy každé z nich ovlivňuje právní postavení vlastníků plavidel uvedených v přílohách tohoto rozhodnutí, včetně právního postavení žalobců, kteří byli vymezeni vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím individualizováni stejně jako adresát rozhodnutí, a jednak že uvedené rozhodnutí má přímo účinky na právní postavení žalobců, když neponechává žádnou posuzovací pravomoc svým adresátům, pokud jde o jejich povinnost jej provést.

15 Soud nicméně odmítl jako nepřípustné žaloby čtyř žalobců v prvním stupni, přičemž tři z těchto žalobců jsou navrhovatelé. V tomto ohledu rozhodl v bodech 61 a 62 napadeného rozsudku následovně:

„61. S ohledem na odpovědi Irska na otázky položené v rámci organizačních procesních opatření však Soud z úřední povinnosti vznesl otázku, zda čtyři ze žalobců mají v projednávaném případě právní zájem na podání žaloby […]. Jedná se o Thomase Flahertyho (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larryho Murphyho (T-236/03) a O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).

62. Z těchto odpovědí vyplývá, že žádosti podané těmito čtyřmi žalobci se v rozhodné době zakládaly na jejich záměru nechat postavit plavidla a pojmenovat je jmény uvedenými v příloze II [sporného] rozhodnutí. Ukázalo se však, že tito žalobci tato plavidla nepostavili, takže ke dni [sporného] rozhodnutí nebyli ve skutečnosti vlastníky dotčených plavidel. Z toho vyplývá, že uvedení žalobci nemají právní zájem na podání žaloby. V každém případě nejsou [sporným] rozhodnutím osobně dotčeni, neboť dotčená plavidla jsou fiktivní."

16 Soud zadruhé přezkoumal spornou působnost ve vztahu k plavidlům 19 ostatních žalobců v prvním stupni následovně:

„105. Je třeba shledat, že čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 […] neukládá žádné omezení, pokud jde o stáří plavidla, jež může využívat zvýšení kapacity v oblasti bezpečnosti. Znění tohoto ustanovení umožňuje *prima facie*

jakékoliv zvýšení kapacity vyplývající ze zlepšení bezpečnosti, pokud s sebou tato zvýšení nenesou zvýšení intenzity rybolovu. Pokud by Rada chtěla vyloučit nová plavidla, pravděpodobně by to upřesnila […].

[…]

108. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nelze pojem ‚zlepšení' uvedený v čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 chápat jako odkaz na zlepšení na konkrétním plavidle, ale musí být chápán jako odkaz na celé loďstvo. V tomto ohledu je namístě zejména uvést, že bod 3.3. přílohy rozhodnutí 98/125 odkazuje na ‚program zlepšení bezpečnosti' vnitrostátního loďstva obecně.

109. Je třeba rovněž přihlédnout k cílům rozhodnutí 97/413. Cílem tohoto rozhodnutí je totiž zachování rybolovných zdrojů ve vodách Společenství. Rada však přihlédla k ‚nutnosti zajistit nejvyšší normy bezpečnosti v rybářském loďstvu Společenství' (dvanáctý bod odůvodnění). Zahrnula proto do uvedeného rozhodnutí článek 3 (který se týká rybářských plavidel s délkou kratší než dvanáct metrů, s výjimkou traulerů) a čl. 4 odst. 2.

110. Na rozdíl od dojmu, který vyvolává Komise, není nutné pro zajištění výše uvedeného cíle rozhodnutí 97/413, aby byla nová plavidla vyňata z režimu zavedeného čl. 4 odst. 2 tohoto rozhodnutí. Soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že toto ustanovení je v souladu s tímto cílem, jelikož zakazuje jakékoliv

zvýšení intenzity rybolovu. Komise, která se dovolává značných zvyšování velikosti neodůvodněných bezpečnostními důvody, mohla přezkoumat plavidla případ od případu, aby zjistila, zda šlo o zvýšení intenzity rybolovu, či nikoliv. Sama totiž uvádí, že zákaz takového zvýšení směřuje k naplnění obecného cíle rozhodnutí 97/413, kterým je snížit množství ulovených ryb ve Společenství […].

[…]

134. S přihlédnutím k výše uvedenému je namístě rozhodnout, že Komise tím, že přijala ve [sporném] rozhodnutí kritéria neuvedená právní úpravou použitelnou v projednávaném případě, překročila své pravomoci. První žalobní důvod musí být tedy přijat a [sporné] rozhodnutí musí být zrušeno, aniž by bylo nutné přezkoumávat ostatní žalobní důvody."

Kasační opravné prostředky

17 Ve svých kasačních opravných prostředcích navrhovatelé tvrdí, že závěry Soudu ohledně přípustnosti jejich žalob jsou postiženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení. Navrhují, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž tento rozsudek zamítl jejich žaloby a určil, že ponesou vlastní náklady řízení v prvním stupni. Navrhují rovněž, aby Soudní dvůr zrušil sporné rozhodnutí a uložil Komisi náhradu uvedených nákladů řízení, jakož i nákladů řízení tohoto stupně.

18 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravné prostředky jako neopodstatněné a uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.

Argumentace účastníků řízení

19 U Soudního dvora navrhovatelé tvrdí, že Soud dospěl k nesprávnému závěru, že nemají právní zájem na podání žaloby a nejsou osobně dotčeni sporným rozhodnutím z důvodu, že plavidla, pro něž byly předloženy žádosti o zvýšení kapacity, byla fiktivní.

20 Zaprvé navrhovatelé uvádějí, že přípustnost jejich žalob musí být posouzena z hlediska jejich právního zájmu na podání žaloby k okamžiku podání jejich žádosti o zvýšení kapacity, a nikoli ve vztahu k budoucí a hypotetické události. Při posouzení právního zájmu na podání žaloby k okamžiku přijetí sporného rozhodnutí tedy Soud použil nesprávné právní kritérium.

21 Zadruhé tvrdí, že z dokumentů předložených Soudu jasně vyplývá, že jak k datu podání jejich žalob u Soudu, tak k datu přijetí sporného rozhodnutí byli za předpokladu, že by toto posledně uvedené datum mohlo být považováno za rozhodné datum, skutečně vlastníky plavidel, pro která Komise obdržela a zamítla žádosti o zvýšení kapacity. Z toho vyplývá, že Soud podstatně nesprávně posoudil dokumenty předložené v prvním stupni, což by mělo podle ustálené judikatury vést ke zrušení napadeného rozsudku.

22 Zatřetí navrhovatelé uvádějí, že Soud v napadeném rozsudku konstatoval, že všechny žádosti o zvýšení kapacity se týkají nových plavidel, z nichž velká většina byla podána ohledně plavidel, jejichž výroba byla plánována. To vyplývá jasně ze žádostí předložených jejich jménem Komisi. Krom toho Soud nepřezkoumal, zda každé plavidlo, pro nějž byla podána žádost, bylo postaveno k okamžiku přijetí sporného rozhodnutí,

nebo k okamžiku, kdy byly podány žaloby na neplatnost, vzhledem k tomu, že tento prvek není rozhodný. Mimoto tvrdí, že v rozsahu, v němž Soud rozhodl, že Komise musela přezkoumat žádosti o výrobu nových plavidel, musel Soud rozhodnout o těchto žádostech podle použitelného práva. V důsledku toho závěr, že navrhovatelé nejsou osobně dotčeni, jelikož dotčená plavidla jsou fiktivní, není právně opodstatněný a je v rozporu se samotným odůvodněním napadeného rozsudku.

23 Komise tvrdí, že přípustnost žalob nemůže být určena na základě budoucí nebo hypotetické události. Soud však takovou událost neuvedl. Naopak, zohlednil nezpochybněnou skutečnost, že navrhovatelé nikdy nepostavili plavidla uvedená v příloze II sporného rozhodnutí. Podle Komise tedy žádná skutečnost neumožňovala určit vlastníky těchto plavidel.

Závěry Soudního dvora

24 Otázka, zda Soud nesprávně právně posoudil věc, když prohlásil žaloby, které u něj podali navrhovatelé, za nepřípustné, musí být přezkoumána na základě posouzení Soudu týkajícího se právního zájmu na podání žaloby těchto navrhovatelů a otázky, zda byli osobně dotčeni, či nikoli.

K právnímu zájmu na podání žaloby

25 Právní zájem žalobce na podání žaloby musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by byla nepřípustná. Tento předmět sporu, stejně

jako právní zájem na pokračování v řízení musí existovat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, bod 21, jakož i obdobně rozsudky ze dne 19. října 1995, Rendo a další v. Komise, C-19/93 P, Recueil, s. I-3319, bod 13; ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard, C-174/99 P, Recueil, s. I-6189, bod 33, a ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42).

26 Z bodu 61 a 62 napadeného rozsudku ve spojení s bodem 17 uvedeného rozsudku vyplývá, že Soud zohlednil postavení vlastníků, k okamžiku sporného rozhodnutí, plavidel uvedených v příloze II tohoto rozhodnutí jako rozhodující prvek pro určení právního zájmu žalobců na podání žaloby.

27 Soud tedy vycházel ze zásady, že 19 žalobců, u nichž implicitně stanovil, že již postavili nebo že zahájili stavbu dotčených plavidel, lze považovat za vlastníky uvedených plavidel k okamžiku sporného rozhodnutí, a že tedy měli právní zájem na zrušení tohoto rozhodnutí, což však nebyl případ čtyř ostatních žalobců. Co se týče posledně uvedených, Soud konstatoval, že k okamžiku uvedeného rozhodnutí dosud nepřistoupili ke stavbě plavidel uvedených v příloze II tohoto rozhodnutí, takže nebyli vlastníky. Soud z toho vyvodil, že tedy neměli právní zájem na podání žaloby.

28 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v projednávaných sporech jde o povolovací řízení. Určitá tonáž je povolena pro rybářské loďstvo každého členského státu a zvláštní zvýšení této tonáže mohou být povolena rozhodnutím Komise, pokud jsou splněna určitá kritéria. Tato kritéria zejména implikují, že zvýšení kapacity tonáže vyplývá z modernizačních prací na dotčených plavidlech za účelem zlepšení bezpečnosti.

29 Je třeba též poznamenat, že před Soudem nebylo rovněž uvedeno, že toto řízení vyžaduje, aby nezbytné práce byly provedeny nebo alespoň zahájeny před vydáním dotčeného povolení. Jak vyplývá z bodu 61 napadeného rozsudku ve spojení s bodem 17 uvedeného rozsudku, Soud samotný vznesl bez návrhu tuto otázku.

30 V rámci svého přezkumu uvedené otázky však Soud neodkázal na žádné ustanovení v použitelné právní úpravě Společenství, z nějž vyplývá takový požadavek.

31 Soud krom toho v bodech 100 až 134 napadeného rozsudku rozhodl a v rámci těchto kasačních opravných prostředků není zpochybněno, že zlepšení v oblasti bezpečnosti, které odůvodňuje zvýšení kapacity tonáže, může vyplývat ze stavby náhradního plavidla.

32 Za těchto podmínek Soud přehlédl skutečnost, že každá osoba, která požádala, při dodržení použitelných pravidel v tomto ohledu, o zvýšení kapacity z důvodu zlepšení bezpečnosti vyplývající ze stavby náhradního plavidla, má zjevně právní zájem na zrušení rozhodnutí zamítajícího takové povolení. Je sice pravda, že tento právní zájem je naléhavější u těch, kteří již ke dni tohoto rozhodnutí vynaložili výdaje na stavbu plavidla, takový zájem nicméně existuje i u těch osob, které ještě nezahájily takovou stavbu.

33 Zrušení rozhodnutí Komise, které odmítá poskytnout požadované povolení, má totiž v důsledku toho pro všechny osoby, jejichž žádosti byly zamítnuty, za následek, že vydání povolení bude opět možné na základě nového přezkumu těchto žádostí, který Komise musí provést. Dojde-li k vydání tohoto povolení, znamená to, že všechna opatření, která je ještě třeba provést za účelem uskutečnění nebo využití zvýšení požadované kapacity, mohou být provedena při dodržení případně použitelných podmínek a lhůt.

34 Soud tedy nesprávně právně posoudil věc, když v bodě 62 napadeného rozsudku rozhodl, že navrhovatelé nemají právní zájem na podání žaloby z důvodu, že k okamžiku sporného rozhodnutí nepřistoupili ke stavbě plavidel uvedených v příloze II tohoto rozhodnutí, tedy že k tomto okamžiku nebyli vlastníky.

35 V důsledku toho je třeba konstatovat, že všichni žalobci v prvním stupni měli právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí.

K otázce, zda byli žalobci osobně dotčeni

36 Nejprve je třeba připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že jiné subjekty než adresáti rozhodnutí mohou tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223; ze dne 17. ledna 1985, Piraiki-Patraiki a další v. Komise, 11/82, Recueil, s. 207, bod 11, a ze dne 22. listopadu 2007, Sniace v. Komise, C-260/05 P, Sb. rozh. s. I-10005, bod 53).

37 Za účelem prohlášení nepřípustnosti žalob čtyř žalobců, mezi které patří navrhovatelé, měl Soud rovněž za to, že posledně uvedení nebyli osobně dotčeni ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Soud jistě připustil, že všichni žalobci v prvním stupni byli bezprostředně dotčeni sporným rozhodnutím a že skutečnost, že posledně uvedení byli vlastníky plavidel uvedených v přílohách tohoto rozhodnutí,

stačila k prokázání, že byli osobně dotčeni, avšak nicméně odlišil navrhovatele pouze kvůli tomu, že jejich plavidla byla „fiktivní“.

38 Jak uvedla generální advokátka v bodech 31 a 32 svého stanoviska, výraz „fiktivní“ obsahuje dva možné významy. Běžný význam tohoto výrazu označuje něco, co není skutečné nebo o existenci čehož existují pochybnosti, a co proto existuje pouze v představách. V projednávaných případech by to znamenalo, že navrhovatelé ve skutečnosti nechtěli nahradit svá původní plavidla plavidly s dodatečnou bezpečnostní kapacitou, nebo že se jednalo pouze o neurčitý plán nebo obecnou myšlenku, se kterými není spojen žádný konkrétní výsledek.

39 Z bodu 62 napadeného rozsudku vyplývá, že pokud jde o navrhovatele, Soud vyvodil takovou „fiktivní“ povahu jejich plavidel ze skutečnosti, že tato plavidla nebyla postavena k okamžiku sporného rozhodnutí.

40 Je však pravda, jak tvrdí Komise, že otázka, zda bylo určité plavidlo postaveno, či nikoliv, je skutkovou otázkou, která nemůže být předmětem kasačního opravného prostředku, ledaže se prokáže, že Soud v tomto ohledu zkreslil skutečnosti. Naopak otázka, zda skutečnost, že plánované plavidlo dosud nebylo postaveno, znamená, že žalobce není osobně dotčen, je právní otázkou, která může být předmětem kasačního opravného prostředku.

41 Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 25 až 32 tohoto rozsudku ohledně právního zájmu na podání žaloby, je nutno konstatovat, že Soud nesprávně právně posoudil věc, když v bodě 62 napadeného rozsudku rozhodl, že navrhovatelé nebyli osobně dotčeni z důvodu, že k okamžiku sporného rozhodnutí nepřistoupili

ke stavbě plavidel uvedených v příloze II tohoto rozhodnutí, takže v tomto okamžiku nebyli vlastníky. Jelikož totiž navrhovatelé předložili jednotlivé žádosti o zvýšení bezpečnostní tonáže plavidel uvedených v této příloze, postačí uvést, že tato okolnost je okolností, která je může, v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 36 tohoto rozsudku, vymezit vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizovat způsobem obdobným tomu, jakým by byli individualizováni adresáti uvedeného rozhodnutí.

42 Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek musí být zrušen v rozsahu, v němž prohlašuje za nepřípustné žaloby, které podali k Soudu osoby podávající projednávané kasační opravné prostředky.

43 V souladu s článkem 61 statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, zruší Soudní dvůr rozsudek Soudu. Soudní dvůr pak může vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Soudu k rozhodnutí.

44 Jelikož to soudní řízení v projednávaném případě dovoluje, je nutno, aby Soudní dvůr vydal konečné rozhodnutí o návrhových žádáních navrhovatelů směřujících ke zrušení sporného rozhodnutí.

45 Z přezkumu procesních písemností předložených u Soudu vyplývá, že jelikož je uznána přípustnost žalob podaných u Soudu navrhovateli, neodlišuje žádná skutečnost posledně uvedené od 19 ostatních žalobců, jejichž žaloby byly prohlášeny za přípustné. Všechny žaloby se totiž týkaly stejného předmětu a všichni žalobci, zastoupeni stejnými advokáty, uplatnili stejné žalobní důvody.

46 Co se týče žalobního důvodu, který uplatnili žalobci u Soudu a který vycházel z nedostatku pravomoci Komise, pokud jde o to, že v čl. 1 odst. 2 sporného rozhodnutí použila kritérium, které použitelná ustanovení Společenství nestanoví, je nutno konstatovat ze stejných důvodů jako z těch, které jsou uvedeny v bodech 100 až 134 napadeného rozsudku, zejména v bodech 105 a 108 až 110 uvedeného rozsudku, že čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 neukládá žádné omezení, pokud jde o stáří plavidla, jež může využívat zvýšení kapacity v oblasti bezpečnosti, a že pojem „zlepšení" uvedený v tomto ustanovení odkazuje nikoli na zlepšení na konkrétním plavidle, ale na celém loďstvu. Za účelem zajištění cíle zachování rybolovných zdrojů ve vodách Společenství, který sleduje toto rozhodnutí, tedy není nezbytné, aby byla nová plavidla vyloučena z režimu stanoveného uvedeným ustanovením.

47 Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že Komise tím, že přijala ve sporném rozhodnutí kritéria nestanovená použitelnou právní úpravou v projednávaném případě, překročila své pravomoci. Tento žalobní důvod tedy musí být přijat, a aniž by bylo třeba přezkoumat další žalobní důvody uplatněné navrhovateli, sporné rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž se použije na plavidla těchto navrhovatelů.

K nákladům řízení

48 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé požadovali náhradu nákladů řízení vynaložených jak v prvním stupni, tak v souvislosti s projednávanými kasačními opravnými prostředky a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu uvedených nákladů.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 13. června 2006, Boyle a další v. Komise (T-218/03 až T-240/03), se zrušuje jednak v rozsahu, v němž odmítl jako nepřípustné žaloby T. Flahertyho a L. Murphyho, jakož i společnosti Ocean Trawlers Ltd, směřující ke zrušení rozhodnutí Komise 2003/245/ES ze dne 4. dubna 2003 o žádostech obdržených Komisí o zvýšení cílů víceletého orientačního programu IV za účelem zlepšení bezpečnosti, plavby na moři, hygieny, kvality výrobků a pracovních podmínek pro plavidla o celkové délce větší než dvanáct metrů, a jednak v rozsahu, v němž určil, že žalobci ponesou vlastní náklady řízení.**

2) **Rozhodnutí 2003/245 se zrušuje v rozsahu, v němž se vztahuje na plavidla T. Flahertyho a L. Murpyho, jakož i společnosti Ocean Trawlers Ltd.**

3) **Komisi Evropských společností se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených T. Flahertym a L. Murphym, jakož i společností Ocean Trawlers Ltd jak v prvním stupni, tak v souvislosti s projednávanými kasačními opravnými prostředky.**

Podpisy.